

SETMANARI ILUSTRAT, DE LITERATURA, NOVAS Y ANUNCIS

Dedicat ab preferència al deşarrollo de la vida teatral de Catalunya
PREU: 15 CENTIMS —♦— SURT LOS DISSAPTES

<p>PREUS DE SUSCRIPCIÓ En Barcelona . . . . . Ptas. 2 trimestre Fora ciutat . . . . . » 2 » Los suscriptors del interior reben las obras del : : : : : folleti encuadernadas : : : : :</p>	<p>DIRECTOR D. Joan Brú Sanclement REDACCIÓ Y ADMINITRACIÓ Carrer de las Cabras, 3, 2^{on} (Bussó á la escala)</p>	<p>PREUS DE CADA NÚMERO Número corrent. . . . . 15 cénts. Donant avis se passa á domicili sense : : : : : augment de preu : : : : :</p>
---	---	---

Teatro Catalá

LAS BODAS DE CA 'N BARDISSA

Sarsuela en un acte, lletra de D. J. Casas y Pallerols, y música del mestre Vilá y Priu. Estrenada lo dia 16 en lo teatro Iris, á Cornellá.

Sigué del agrado de la concurrencia que aplaudí los principals passatjes tant del llibre com de la música. Lo desempenyo fou molt acertat baix la direcció de D. Santiago Serra, sobressurtint en la interpretació dels principals papers la senyoreta Brunet y la nena Dordal.

J. COSTA.

L' últim grahó

Si en Guiu de Reni ó en Carles Dolci, ó algún altre dels pintors del sigle xv fossin del nostre temps, ells, que ab tanta veneració pintaban *dolorosas* al peu del Calvari, expiant, febrosas de dolor, lo cruel instant en que 'l fill del home llansés son darrer alé; ells, naturalistas de mena, haurian pres per modelo á la Quima (la nos-tra antiga coneguda Quima del carrer de la Culebra) (1), asseguda al costat d'un llit de pots y banchs, gropa y muda d'esglay, expiant també 'l terrible moment en que 'l fill de sas entranyas pagués ab la vida pecats que no havia pas comés.

(1) Végintse 'ls números 218 y 225.

Son las vuyt del vespre d' un dia de tardó. La Quima diu al malalt ab veu tendrosa:

—Quimet, fill meu, pren aquesta xicreta de caldo.

El noy ho fa maquinalment, y després de referse del esfors que ha hagut de fer, observa á sa mare:

—¿Sentiu, mare?... Ja cridan *calentas y grossas*.

—Y be... ¿qué?

—Que ja tenim la tardó á sobre, y que haviat no patirém ni vos ni yo.

—¡Ves, home, ves! Quinas manias t' agafan de alguns dias ensá. Passat el temps dolent que ara fa, entrarás ab franca convalecencia, com diu lo metje, y d' aquí á un parell de mesos, lo més llarch, ja estarás bo.

—Mare, ja no s' en fan de miracles are. Ja ho crech que de aquí á dos mesos estaré bo... Massa que tardó. Quant jo acabi, acabarán també los sacrificis que feu per mi tots plegats.

—¡Home, per l' amor de Deu, no diguis aixó! Procura tu estar tranquil, que 'l demás tot se fa ab lo desitj y esperansa segura de veuret restablert.

La Quima surt de l' arcoba, se 'n entra á la cuyna y cau aplomada sobre d' una cadira, ahont el noy petit hi descansa el caparró, tot bo y bacainejant sentadet en una cadireta baixa. Ab el remor s' aixiribeix lo nen, qui ab los ulls mitj cluchs li diu:

—Mare, deume una miqueta més de pa.

—¿Pá vols?... Si crech... que no 'n tinch més...

—Sí; aquesta mitja llesqueta que haveu desat al calaix.

—¡Oh! ¡Fill meu, fill meu! Si are te 'l dono y la Roseta no porta cap céntim aquesta nit, ¿ab qué faré la sopeta pel noy gran?

—Donchs jo 'n vull més — rondinejá el bailet ploriquejant y adormintse de nou de cap á la cadira.

La Quima llensa un llarch gemech; es un raig de penas que surtan enfora pera fer puesto á las que han de venir. De sopte se 'n recorda que son las deu y que la Roseta no ha tornat á casa encara. ¿Qué haurá passat?

Gracias als bons sentiments del administrador d' un periódich de la nit, aquest fia cada vespre á la noya de la Quima un número d' exemplars, que liquida després de la venda, ab la que guanya quan tres quan quatre rals diaris; aquests hi son pera anar ajudant á soportar las angunias y tribulacions que passa la familia.

—¿Cóm es que has trigat tant aquest vespre? —li diu sa mare quan per fi la veu entrar.

—Jo ja he vingut á la hora de cada día; pero desde el cap de munt del passeig de Gracia em venia al costat un senyor vell que 'm deya cosas. La Treseta del primer pis era al carrer quan he arribat; en el senyor vell li ha dit poca vergonya, y á mí m' ha fet pujar á casa seva y m' ha dat sopar. Mireu, encara em queda un tros de pa.

—¡Deu li pagui!—Diu entre dents la Quima.

—¿Voleu que us vagi á buscar alguna cosa?

—Sí. ¿Quant t' ha quedat?—afegeix la Quima contant 'ls quartos. — Vuytanta cinch céntims. Bueno: puja mitja quarta d' oli, que val catorze céntims, y una lliura y mitja de pa; no un pa de lliura y mitja, lliura y mitja de pa, que 'n fan pagá cinch céntims menos y no se 'n menja tant.

La noya se 'n va correns, mentres la mare agafa el tros de pa que sa filla duya, y desperantant al petitet li diu:

—Te, nen, te el pa que 'm demanabas. Apa, al llitet, que 's tart.

Y agafantlo d' una brassada el porta al llit. Quan al poch rato torna la noya, li aconsella que també se 'n vagi á jeure, perque al ensendamá s' han d' *entregar* tres dotzenas de samarretas y encara hi ha un ratet de feyna; es precís, donchs, anarsen al llit d' hora per llevarse dematí. Ella ja dormirá... si pot.

Y continua la Quima son mil y tants *misteri de doló*. Després de assegurar-se de que tots dormen, fins el malalt, que més aviat s' ensopeix que no pas dorm, es proposa esperar á son marit, asseguda al peu dels fogons, surgintli la muda-

da. Es clar, el cansament hi es, y per aixó als poch moments comensa á dar cops de cap sens poguer avansar un pam de feyna. Un suhau coquet á la porta del pis la desperta esfareida. Es en Jaume que ha arribat.

En Jaume quan plega del magatzém, aprofita la vetlla fent de mosso de cuyna d' un café del passeig de Gracia, guanyant una pesseta cada vespre. Son físich ha cambiat; s' ha envellit y li costa molt esforços resistir tanta fadiga.

—¿Qué hi ha de nou? — Pregunta á sa muller aixís que arriba.

—Anem seguint. Lo metje ha dit que aixó ja anava depressa.

—¿Que ha dit de aquell penós afech que tant el molesta?

—Ha receptat una medicina.

—¿Y li ha calmat?

—No... no... li he dada. L' apotecari no me la ha volguda fiar. Com que li debém tantas receptas! Per tot consol m' ha dit que 'l portessim al hospital que allí no pagariam res.

—Que hi farém... La societat aixís diu que está ben muntada. Y donya Genoveva, ¿quina contestació t' ha dat?

—Ja veurás... Em sab greu dirtho; pero... diu que s' han informat, y com que tú tens aquestas ideas... que vas contra 'ls capellans... no poden afavorirnos, que primer son los bons.

—Magnífich exemple de caritat cristiana.

—¿Y aquell senyor que 't comprava l' abonaré que 'l noy va du de Cuba?

—Aquesta nit no ha vingut al café; com que may m' ha volgut dir ahont era casa seva, no puch anarlo á trovar. Me 'n ofereix quatre duros. Prou poca cosa es; pero menos ne dona 'l govern, que no 'n dona cap. Ells prou ho cobran; com s'ho fan no ho sé. ¿Hi ha alguna cosa més que afegí al calendari de avuy?

—També ha vingut lo procurador, y diu que si no li paguém els quatre mesos atrassats fará decretar el llansament. No hi sapigut pas lo que volia dir.

—Vol dir que si no li paguém, ens traurán els trastos al carrer.

—¡Ay Verge Santa! ¿Sense tenir en compte l' estat del noy?

—Que 'ls fa á n' ells. La qüestió es cobrá.

—¡Ves si no 'ns l' haguessin pres si patiriam aixís!

—Tot aixó tenim que agrahir á la patria.

—¿Qué se 'n treu de posar criaturas al mon, si no venim més que á patir?

—Está vist. La vida no val lo que costa.

—Bueno, bueno, Jaume; vesten á descansar que demá Deu sab qui será viu.

—Y tú, ¿tampoch has de anar á dormir avuy?

—Me 'n hi aniré més tart. Primer tinch de fer l'untura al noy.

La casa queda ab complerta quietut. Una xin-xeta damunt d'una cadira fa menos fosca l'arcoba ahont en Quimet hi jau. Sa mare 'l vetlla recolzada als peus del llit, y creyent que 'l noy dorm, també ella s'endormisca esperansada de despertarse al més petit mohiment. La Quima tot d'un plegat s'aixeca esfareida; l'udol de un gos l'ha despertada. Lo cor li bat fortament; la pobre dona veu el principi del fi. S'acosta á la capsalera y trova á son fill cubert lo front d'un débil suor fret.

—Quimet, Quimet,—li fa ab veu baixa.

No li respon. Corrents se 'n va á despertá á son marit.

—Jaume, Jaume,—li diu—llévat que 'l Quimet no se que te.

—¡El fill se 'ns mor!—crida en Jaume tant bon punt l'ha vist.

—¡¡Verge Santa dels Dolors!!... ¿Qué tinch de fer are per retenirli la vida?—crida la mare desesperantse.

—Me 'n vaig á buscá 'l metje.

—No voldrá vení en aquesta hora.

—Tinch obligació de ferho. Si la societat em desempara després que li he dat la sanch, tindré dret á malehirla.

* * *

¿Qué ha passat al carrer de la Culebra que está ple de gent de gom á gom, y dalt d'un pis s'hi trova un jutje y policia y municipals á la porta?

No 'ns hi amohinem: ja 'ns ho dirá demá el diari.

Y tal dit, tal fet; el diari deya aixís:

«Un suceso horroroso ocurrido ayer, llenó de consternación al vecindario de Gracia. Parece ser, según la versión más verídica, que un matrimonio mal avenido tuvo cuestiones motivadas por la muerte de un hijo suyo, recién llegado del ejército de Cuba, y el marido, en un exceso de ira, se arrojó por el balcón, estrellándose los sesos contra el adoquinado. La desgracia impresionó de tal manera á la esposa que sufrió inmediatamente accesos de enagenación mental.

»Es de aplaudir el celo desplegado por el señor Juez de guardia que dispuso la traslación de los cadáveres al depósito del Sudoeste, y la mujer alienada al Hospital de la Santa Cruz.

»También merece elogios la conducta de las señoras encargadas de la beneficencia privada, que con un desprendimiento nunca bastante ponderado, influyeron para que dos tiernas criaturas, inocentes espectadores de tan censurable escena, ingresaran desde luego como asiladas en la Casa Provincial de Caridad».

R. C. Y R.

Albada

La nit se'n va; clareja 'l dia;
per tot arreu dolsa armonía
se sent brollar.

Es com la veu encisadora
d'alguna font murmuradora,
que vol cantar.

Cantar hermós que á un temps entonan
los gegants pins que 'l mont coronan,
lo roure vell,
la mata humil que olors exhala,
l'alba del riu que al cel senyala,
lo blat novell.

L'aygua saltant clara y llisquent,
l'abella d'or rodant brunzenta,
l'alé del vent,
lo jove aucell que tot just vola,
lo trist palet que avall rodola
per la corrent.

Tot á un plegat canta eixa albada
del bon matí, tan inspirada,
de tal dolsor,
que sembla un cant de las alturas,
hermós concert, tot de ternuras,
que gronxa al cor.

Es l'himne sant que cada dia,
quant surt lo sol per l'ample via
d'allá Orient,
lo mon en pes entona y canta,
cantar sublim, tonada santa
de lo vivent.

F. MARIO.

Una de tantas

¡Miréusela! Passeig de Gracia avall, ab sas espardenyas, sa faldilla curta, deixant veurer un comensament de pantorrilla cubert per una mitja blanca d'un blanch duptós, son sach curt y son mocador del cap tirat endevant deixant pas lliure á un trosset de fesomia ab quatre grenyas que li penjan per part d'amunt y que li tapan las orelles com article de luxu.

Ab una ma s'aguanta una punta de devantal com volguentli dir, tu no te 'm escapis, y ab l'altre sosté un cabás que 's lo dipòsit de la minestra per la jornada.

¿No la coneixen? es la Sarassa; aquella que mogué aquell escándol lo diumenge passat en lo ball de la «Joventut fin de siglo».

Avuy baixa acompanyada de sa íntima amiga la Pelada, com li diuhen los treballadors de la fàbrica, y sostenent un diálech acalorat, per las trassas, y acompanyat de més ademans y maneres que un artista de circo quan se presenta á la pista.

—Te dich, Paula, qu'encare tinch lo cos somogut y ab unas *parpitacions*, que fins los ventrells de las camas me sorollan.

Te dich qu' hi era. ¡Ay filla! quan la meva presona entrá á la sala y tal vegé allí fent brometa ab aquella nas de paraygua, me va entrar una sofocació... que 'm vaig tenir que afluixar lo cordó de la cotilla.

No 'm vareig entornarmen per aixó; al revés, jo que tiro endevant y m' en vaig anar á seurer al costat de la música. Ell *nada*; com si tal cosa.

Tocan un vals y se m' en va á voltarlo ab aquell escropoló. No faig mes que veureu, y tú que ja sabs que tinch un genit més fort que una *dinamitra*, m' also resoluta, travesso pel entremitj del ball, *llamant* l' atenció de tothom perque anava molt mudada, m' encaro ab ell y li dich: tú, Sargantana, que t' has afigurat que jo m' haig d' arronsar per aquesta tia sanató.

Al sentir aixó, ella es va quedar ab mes poch color que 'l sacot blanc que traginaba. Sí, á tú t' ho dich, ble de candela. Mes valdria que 'n lloch d' arpenjarti tant y remenarte mes que 'l molinet de fer la xacolata, te cuydessis de fer alterar los polsos d' aquell senyor que tot s' ho gasta per qua de la casaca y que 't vol fer felissa segons tú contas.

Ay pobreta, ¡qué t' has afigurat! ¡Qu' en farías de papers ridículs; que 'n cometerias de baixesas per obtenir un jove del bras de 'n Sargantana!

Y vosté, enredón, *me gustan todas*, qu' are mateix es pitjor que 'ls guardas que tot ho buscan y tot ho palpan; me creya que tenia que anar á veurer la seva mare. ¡Ay tonto! si ja fa un grapat de temps que no m' els xuclo.

No 'm sab greu per mi, que ja comensaba á filá 'l dau y m' en veig mitj desenganyada. ¡Qué dirán las meas coneixensas! Mira la Tanasia, tot s' ho creya...

Per mí, ja tens ordres d' anar... allá 'hont te sembli, y no mirarme mes la fesomía, que fins greu me sab lo que m' has deslluhit aquest cos posantni 'ls putinés, quan tots dos ballabam.

Y vosté, senyora engrunas, que no 's pot ajupir per no trencarse, procuril conservar be; emboliquil quan surti que no se li costipi y encomanil be á Deu que no se li esgarrihi.

En aquest moment passen pel costat de las dos *senyoretas*, uns minyons ab vestit blau, l' esmorsá sota l' aixella, y mirantse 'ls uns als altres tot posantse los dits al nas 's dihuen, ¡uf! quina pudó de oli.

Ahont van aquets dipósits de medicinas,—contesta la Sarassa, girantse tota resoluta.

Mira, tú, procura omplirte be de pega las solas de las silenciosas, sino 'l vent te farà giravoltar com las baldufas.

Los minyons tot caminant los hi disparan quatre requiebros de un to una mica fort y ellas

se mantenen al *quite*, fins que fora de tret de paraulas los uns dels altres, y trobantse ellas al extrém del Passeig, se separan anantsen cada una en direcció de la seva *ufasina*, no sens dir la Sarassa á la Pelada que ja li acabarà de contar un altre rato, puig lo final va donar molt joch.

No será fácil torném á trovarlas lo dia que tingui lloch la continuació del epílech, quedantnos per lo tant sens sapiguer lo resultat definitiu de aquesta bronca, que 's de suposar acabaria ab la corresponent agafada y aixecada de robas, mostrant á la llum del dia certas cosas que no son per exposarse en públich, fent que algún Gutierrez se vegés obligat á acompanyar lo terceto al cuartelillo.

C. SAMÁ.

En lo confesionari

(ELL)

A missa vaig y reso com si fossa
un sant ¡més quin santet!
que 's gira, tot seguit, com una bossa,
si *una* li fa l' ullet.

Com lo nin fe bondat, Pare, us prometo,
mes ¡ay! quina bondat;
crech, que sols quan la gent me dirá gueto,
tindrè 'l cap reposat.

Soch fluix... no tinch carácter; á cap dona
que, *no*, dirli no sé:
Antonia ¿dius que 'm vols? ¡alsa, que 'ts mona!
(vina tú, Inés, també).

No obstant y ser aixís, tant calavera,
me dihuen bon xicot.
De la bondat alguns van al darrera
y jo darrera 'l dot.

Soch, Pare, ja ho veyeu, fill d' avuy dia,
—Sí—'l pare li respón;
digne fill de la carn y la falsía
del dimoni y lo mon.

(ELLA)

Aquets rissos, me fan torná tarumba,
resar, me don' fatich,
si un jove 'm diu ¡qué 'ts guapa y que 'ts cachumba!
—honor que 'm fa—li dich.

La mare 'm du á l' esglesia, y remolejo
si 'm fa llevá matí.
Tinch son, perque al balcó de nit festejo,
quan tots son á dormí.

Lo que 'm manan, ho faig de mala gana,
no goso rentá 'ls plats;
m' enfado, tinch enveja, orgull... galvana,
y penso disbarats.

Y detrás del meu vano, una santeta,
se creu que soch tothom
y jo penso ¡já! ¡já! ets bona rateta
¡qué hipócritas que som!

Soch, Pare, ja ho veyeu, filla del día.
—Sí—'l Pare li respón:—
ets filla de la carn y la falsía,
del dimoni y lo mon.

JOSEPH FALP Y PLANA.

CATALUNYA PINTORESCA

NURIA. — Santuari de Nostra Senyora

A D. Lluís Millet

FUNDADOR Y DIRECTOR DE L' «ORFEÓ CATALÁ»

Avant, masnouhí insigne: avant en ta carrera,
la trompa de la Fama, ton nom pregona ja;
avant y no reculís; que 't dona 'l deu Apolo
sa inspiració potenta, lo seu talent brillant.

La catalana música, está de enhorabona.
ab tú, tenint un mestre fervent, sabí y amant,
per ella ets entussiasta, per ella un jorn fundares
lo que avuy te don' gloria, l' *Orfeó Catalá*.

Ab ell tu t' has fet célebre; ab ell per tot 'hont vagis
serás ab gran justicia aplaudit y aclamat,
ell fou sense cap dupte, lo qui més va inspirarte
per ton *Coral* armónich, per l' *Himne Catalá*.

En cambi, tu li donas ab ta potent batuta
jorns felissos de gloria, que ningú eclipsará,
tu li donas la vida, tu ets la robusta soca
que l' aguantas impávit, seré y sempre triomfant.

Avant, donchs; y recorda que la vila 'hont vas naixer
orgullosa se mostra del nom que t' has guanyat,
tú ets son fill predilecte, tú ets tota sa ventura...
del cel, de nostre poble, ets l' astre més brillant.

Avant y no vacilis, avant en ta carrera;
segueix fidel la tasca que tu t' haurás trassat
que no es molt lluny lo dia, que ab pas seré y cor noble
lo bell cim de la Gloria, triomfant escalarás.

JOSEPH PUJADAS TRUCH.

Servey de fora

CANET DE MAR. — Lo dia 15 del corrent se posá en
escena en lo cassino «La Unión», lo preciós drama *Joan
Blancas*, y la divertida pessa *Ensenyansa superior*. — R.

VILANOVA Y GELTRÚ. — Diumenge passat se posa-
ren en escena per la companyia catalana, l' aplaudit
drama *La flor de la montanya* y la divertida comedia
Lo joch dels disbarats. — U.

CARDÓ. — En aquesta població s' ha organísat una
excelent companyia composta entre l' element jove
que 's trova estiuejant en lo balneari. Lo dia 15 del
corrent se representá lo drama *Las joyas de la Roser*, y
la pessa *Un vagó*.

Sobressurtiren per la seva discreció en lo desempe-
nyo las senyoretas Agneta Cabestany y Ernestina
Arañó y 'ls senyors Cuchí, Rabasseda, Grifols, Juliá y
Robert. — O.

TARRASSA. — Devant de distingida y numerosa con-
currencia debutá diumenge, en lo Teatro Principal, lo
celebrat «Orfeó Catalá», obtenint un verdader éxit. Al
presentarse los orfeonistas en escena foren saludats
ab una salva de aplausos, al igual que son director
D. Lluís Millet, qui demostrá tenir ben guanyat dit
cárrech. Las pessos que formá lo variat programa ob-
tingueren una execució com millor no 's pot demanar.

Prengué part també en lo concert la senyora Vehrle,
professora de la secció de senyoretas del Orfeó, que
acompanyada al piano per D. Joseph M.ª Comella can-

tá entre altres cansons populars *L' Anyorament*, del celebrat Clavé, valguentli una verdadera ovació.

La impressió deixada per l' Orfeó es de unànima alabansa pera l' obra que d' escampar la bona música, ab tanta brillantés ve realisant.

En el Teatro del Retiro la companyia que dirigeix lo senyor Borrás, estrená l' últim drama de D. A. Feliu y Codina.—J. T.

SANT MARTÍ DE PROVENSAIS.—En lo Teatro Cervantes ha inaugurat nova temporada la companyia que tant acertadament dirigeix D. Miquel Rojas y de la que forma part l' aplaudit actor D. Pascasio Más, la qual va comensá ab obras castellanias. De la funció de diumenge passat formá part lo jugueta de Lluís Llibre, *Sense argument*, essent molt ben executat per la senyoreta Arana y 'ls senyors Rojas, Más y Rodé.

La mateixa companyia, á la nit, posá en escena en lo Teatro del Círcul Republicá Nacional, á benefici dels actors D. Joseph Botey y D. Anton Rodé, lo drama de Roca y Roca; *Mal pare!* distingintse las senyoras Lázaro y Arana, los senyors Rojas, Más, Guixer (A.), Botey y Rodé.—P. B.

HORTA.—Diumenge passat se doná en la «Familiar Hortense», per lo quadro artístich del «Niu Guerrer», la quarta representació de la present serie, de la popular obra d' espectacle

obtenint los aplausos de qu' es objecte per tot arreu ahont ve representantse, fentse unánim elogi del llibre, original de D. Conrat Roure, de la música de D. Joseph M. Comellas, y del nou y hermós decorat de D. Joan Pruna.

Las representacions donadas fins al present, han sigut correlativament á Sant Feliu de Llobregat, Sant Boy, Hospitalet y Horta. Estant ja en projecte pera donarne á Sarriá, Poble Nou, Sabadell, Tarrassa y Manresa.

Com era de preveurer, l' éxit més gran ve coronant l' esforços realisat per l' aixerida empresa.—P.

Epígrama

—Marxá en Quim y no se 'n sab res d' ell ab tan temps que es fora.
 —Y sa muller no está ab ansia?
 —No, senyora; está ab sa sogra.

J. STARAMSA.

Refrans ab salsa

—Diu que á boca ben tancada no hi entran moscas, es clar; pero aixís, molt menos hi entra sent tancada, un tros de pa.

—Tal farás, tal trovarás; aixó es fals, y os faig la proba; jo he fet duros á la seca, y ni un cuarto á casa 's trova.

—Diu qu' al cap d' avall del sach sempre hi quedan las engrunas; sí, pero en sach ja gastat sempre 'l trovas ple de llunas.

—Qui no vulgui rebre pols diu que no se 'n vagi á l' era; justament á l' era n' hi ha menos que á la carretera.

ABELARDO COMA.

Engrunas

Al que 't dongui una bofetada á la galta esquerra, presentali la dreta si la posició 't ve milló per clavarli una garrotada.

No 't estiris tant las faldillas que ja se sap perque fa un mes que 't venen més curtas.

Quan tinguis quartos gastels, quan no 'n tinguis busquels, si no 'n trobas... no 'ls gastis.

—¿Qué fa lo pa quant lo tallan?
 —Disminueix.

—¿Qué 's lo que quan més se 'n treu més va augmentant?
 —Lo forat.

A. PALLEJÁ.

Fulletas

Será trist, pero molt, no tenir pares,
 no tenirne germans,
 contemplar en lo llit, sense esperansa
 lo fill agonisant;
 será trist lo mirar la bella esposa
 tan freda com lo glas,
 pàlida com la mort que l' ha privada
 d' un amor pur y sant,
 será trist estimar y rebre sempre
 continuos desenganys,
 pero més trist, molt més, qu' aixó es encare
 no haverne estimat may.

JOAN OLIVA BRIDGMAN.

¡Lo salt mortal!

IMPROVISACIÓ

En lo dinar de boda d' un amich

Cada cop qu' un amich meu
dona ab gust lo *salt mortal*,
me poso jo mitj malalt,
vos ho dich á fe de Deu;
y es que no 'm puch avení
que per poguer ser casat,
fassi l' home 'l disbarat
de deixá de ser fadri.

Molts me diuhen:—Tú també
hi caurás, farás com ells...
quan sento aixó, lcs cabells
se 'm arisan del tupé,
¡Jo casarme! ¡cá, manins!
vull ser lliure, vull ser sol,
vull, quan surti á doná 'l vol,
no dur dona ni cosins.

Aixís pensaba jo avans,
quan no anaba á casaments,
mes are, en aquets moments,
s' han cambiat los meus plans;
perque, ab lo qu' estich veyent,
me 'n habeu fet venir ganas,
y os feu festas tan galanas,
que 'm bota 'l cor de content.

Mireu si dich cap mentida,
que si alguna vol marit,
que ho indiqui alsant lo dit
y m' hi caso desseguida.

Aprofitin l' ocasió
si volen que dongui 'l *salt*
sino, com avans, formal
tornaré á dir: no, no y no.

MIQUEL MIRAMAR.

Novas

Correspon al número present lo según folletí del interessant drama en tres actes *La copa del dolor*, original dels reputats autors senyors Campmany y Brasés.

Per motius involuntaris als nostres desitjos, no 'ns es permés fins al número vinent exposar al públich la causa d' haver suspés la suscripció al *Homenatge á Verdaguer*.

Al número vinent comensarém á introduhir una de las moltas novetats que, com diguerem, tenim en preparació. Consisteix aquesta ab inaugurar una nova secció en lo text del periódich y que creyém será vista ab molt agrado, pera 'ls constants lectors del mateix.

Han comensat ja las gestions entre empresas y artistas, pera la organizació dels quadros de companyia pera la vinent temporada d' hivern. Encare que no hi ha res en concret y 's dona tot com á rumor nascut de las mateixas gestions qu' están verificantse, se diu que en lo teatro del Tívoli hi actuará una companyia de declamació, en la que figurarán en primera línea, la

distingida actriu senyora Ferrer y lo celebrat actor senyor Borrás. Al Romea, tampoch hi ha res concret, donchs ve dihentse, que la empresa ha trovat cert obstacle, al proposar á una de las primeras actrius lo compartiment del desempenyo del antich repertori, ab altra actriu que també fa anys actúa á la casa ab general simpatía, per sos rápits avensos en la escena catalana. No fora estrany que la empresa determinés prescindir dels trevalls de la primera de las aludidas actrius.

Al Novetats es probable continui fins á molt adelantada la temporada la companyia de ópera, substituintla després ab sarsuela, la que combinada ab artistas de casa, podria donarse impuls á la sarsuela catalana.

Anirém comunicant tot quant se sá piga respectiu á la combinació de companyias.

Ha tornat á Barcelona procedent de Caldas de Malavella, ahont ha passat una temporada, essent molt obsequiat, l' eminent autor dramátich Joseph Feliu y Codina.

Próximament retornará á la seva residencia de Madrid, ahont durant la vinent temporada d' hivern, deuhen estrenárseli las obras *La real moza* y *Batalla de clowns*, per las companyias Guerrero y Mario respectivament.

Dissapte passat experimentá la grata emoció del naixement del primer fill, lo reputat poeta Marian Escriu (M. Riusec), devenint pare d' una hermosa nena.

Felicitém al poeta y amich aixís com també á la seva esposa la coneguda poetisa donya Dolors Riera.

Lo jove escriptor, constant colaborador de aquest periódich D. Joan Ribas Puigvert, ha experimentat alguna millora en la malaltia que com saben nostres lectors fa temps está sufrint.

Avuy, y ab la gran ópera *Aida*, comensa en lo teatro Novetats la nova temporada, la que promet ser brillantíssima per lo notable quadro de companyia contractat, y per la propietat ab que, segons noticias, tracta la empresa de presentar las obras capdals de tan extens repertori.

Bo es que, després de tant rescalfat com en lo género ha vingut presentantse aquest istiu, surti una empresa interessada en fernos saborejar plats ben condimentats.

Tal com varem anunciar, diumenge passat se verificá en l' Ateneo Obrer lo repartiment de premis entre els alumnos del últim curs.

L' acte sigué solemne y á ell concorregueren, á més de numerós públich, algunas de nostras primeras autoritats, surtint tothom complascut dels esforços y brillants resultats, que 'n pró de la ensenyansa fa aquesta notable institució.

Al teatro Granvía va celebrarshi dijous lo benefici de Enrich Grossi, ab una entrada colossal. Lo públich no 's cansá de patentisar ab sos aplausos las grans simpatias que ha sapigut conquistarse lo simpátich artista.

Próximament se verificarán en una de las societats recreativas d' aquesta ciutat, los estrenos del quadro

dramàtic *Lo concell del avi* y 'l monólech *¡May més!* las duas originals de D. Joan Portas y Gorgori.

Próximament tornarà á obrir sas portas lo teatro Eldorado, ab la companyia del célebre artista Novelli. Los amants al bon art, estarán d' enhorabona.

Tenim rebut l' exemplar imprés de l' obra *La Uissó de dibuix*. llibre original de D. Francisco Figueras. Agrahím la atenció.

LOS CANTADORS.—Diumenge passat en aquesta societat se doná una representació de la pessa *Cura de moro*, obtenint bon desemenyo, sobressurtint en ell lo senyor Viñals.

En aquesta societat se preparan pera 'l vinent mes, extraordinarias funcions de comedia y sarsuela catalana.

CLARÍS.—Formá part de la funció de diumenge passat la bonica sarsuela *Lo primer dia*.

Próximament se posará en escena la tragedia *Mar y cel*.

Cul de sach

Queixantse un senyor, d'aquets teatros que ab molta frecuencia al acte de comensar la funció substitueixen per un' altre la que tenian anunciada, deya:

—La empresa podria estalviarse moltes planxas, ab un acort molt senzill. En lloch d' anunciar la obra á la entrada del públich, anunciarla á la *surtida*.

X.

Recort

No s' oblida.

L' estona que més felissa
 he pasada 'l teu costat
 no cal pas que te la digui
 no l' haurás pas oblidat.

No s' oblida 'l que aquell dia
 á l' Esglesia ens varem dir
 á la fosca del altar
 mirantnos de fit á fit
 nostres alés confonentse
 tot dihent cansons d' amor
 boy amb acompanyament
 de grans esbategs de cor.

Que curta que fou la missa
 lo sermó que curt sigué,
 ta mare que bona dona
 que no va dirnos may res,
 puig pensaba que sols una
 festa major hi ha á l' any
 pera ab follia contarnos
 'ls nostres tendres afanys.

Vritat qu' aixó no s' oblida
 ni ho podrias oblidar
 pensant que hi habia Deu
 sentint quant ens vam jurar.

VALERI SERRA BOLDÚ

Cosas meas

Tres son las cosas qu' en lo mon me causan
 emoció més intensa:
 Una gran sinfonía de Bethoven,
 per una gran orquesta;
 Una posta de sol, y una mirada
 de la meva Angeleta.

De tú, resistiria
 injurias y desdenys á la vegada,
 pero ni dos minuts aguantaria
 lo foch de ta mirada.

MAYET.

Enigmas

Geroglífichs comprimits

CREUS D GRACIA

I. CARDÚS DE B.

Riera

JOAQUIM BERNIS Y PRUNA.

Las soluciones en lo número próxim

Soluciones als enigmas insertats en lo número 237

XARADA.—Ca-ta-ri-na.

GEROGLIFICH.—Daltabaix.

Correspondencia

Manuel Figuer: sembla incomplert. — Lluís C. de Roma: envihi y determinarém. — Martí Much: no está ben justificat. — Pere Bou: lo del sello deuria tornar á esplicarho; no sabém á que 's refereix. — Un qu' estudia per safreig: anirá. — B. Barris: també. — Pollastre: practiqui, que hi ha disposició. — J. Cardús de B.: anirá un. Joaquim Bernis: també. — Enrich Riera y Mateu: los dos serveixen. — Antón Valls y Cassola: lo pensament va millor que la forma. — Miquel Morell: es un género que no 'ns fa 'l pes. — Feliseta (a) Civila: conté certas incorreccions que la perjudican. — Sisquet del Full: anirá. — Surisenti: veurém en alguna altra. — Possiello: va be. — J. Santamaría Vinyals: hi ha disposició; no convenen trevalls llarchs. — C. Samá: acertat. — Varias amigas: es vritat que 'ls tals joves no 's portan be ab qui 's mereixen tota classe d' atencions; si persisteixen en sa conducta, veurém de ferhi algo.

Lo que no 's cita no serveix.

AVÍS.—S' enquadernan las comedias publicadas al folletí. Condiciones las de costum.

Tipografía «La Académica,» Ronda de la Universitat, 6; Teléfono 861